

O rada zrem — —.

O rada zrem vas, drobne liste,
popisane na vseh straneh,
in rada berem pesmi iste,
napisane v mladostnih dneh.
In zdi se mi, da duši novi
ob spevih teh zvené glasovi.

Kako srce mi hrepenelo
po pesmih vzornih je tedaj,
ko pesem prvo je zapelo,
ko bil je stvarjen duši raj —
občutkov sladkih in radostnih,
in upov in naděj mladostnih.

In bili to so srečni časi,
in ljub bil srcu je odmev,
ko po dolini in po vasi
zvenel je pesmi prve spev.
Ti glási, dragi in pa mili —
so nove pesmi v srce vlili.

Tako rodilo mladoletje
za spevom spev je srcu nov,
in ko se je osulo cvetje,
srce ni bilo brez cvetov:
gojilo svete je uzore,
bodrilo se za nove stvore.

O rada zrem vas, bele liste,
popisane na vseh straneh,
in rada berem pesmi iste,
napisane v mladostnih dneh.
In svete spet gojim uzore,
ko berem prve pesmotvore!

In dom ostavila sem dragi,
napotila se v širni svet,
solzeč postala sem na pragi:
„Oj dom, kedaj te vidim spet?
O griči dragi in doline,
od vas naj vzamem le spomine?“

To bili pevski so spomini
na tihi domovinski kraj;
to bili srčni opomini:
„Nazaj v domovje, oh nazaj!
Nazaj na griče domačije,
nazaj v dolino — poezije!“

Ljudmila.

Butara...

Oj tihi božji hram, — ti nisi danes tih,
oj temni sveti hram, — ti nisi dnes teman...!
Kaj dahnil vate je pomladni dih,
in solnčni žarek te spremenil v vrt cvetan? —

* * *

Hej mladci, kateri lepšo butaro ima,
in kateremu počiva težja na rameh?
Kaj ne, saj tega nihče ne izdá,
da mu pod težo bližje jok je kakor smeh?!

No pa le urneje, vi mladci, v božji hram
nesimo butare! . . . Kaj, vi se smejete,
vi vpijete: „Nositi gre le nam,
ne starcem!“ — Vidim, tega ne umejete.

O ne umejete! Kako?! — Kot vi, nekdam
jaz nosil butaro zeleno v dom sem ta,
— najlepšo in najtežjo! — da skrivaj,
vem, je zavist tovarišem rasla v dnu srca . . .

A dnevi so odšli, — posušil se bršlin,
in cvetje v njem; le butara ostala je . . .
In v težkih urah, v dnevih bolečin
na ramena mi skrb jo zopet djala je . . .

In zdaj jo nosim, vam seve očita ni,
a jaz, jaz čutim težo njeno na rameh . . .
Najtežje moja pač povita ni,
a da vsaj lepa bila v rajskih bi vrteh!

Vinko Vinic

